

Tvůj lov

Richard Šusta

[<http://susta.cz/>, r@susta.cz]

Publikováno na serveru FantasyPlanet dne 7.3.2003

Otáčkoměr se propadl pod tisícovku. Táhlé stoupání zaskočilo motor těsně před koncem. Petr Pazdera přeřadil rychle na trojku a přitom prsty zavadil o stehno Daniely Chymrové. Seděla natočená k němu, s koleny téměř u volantu a s krátkou sukni shrnutou ke kraji kalhotek.

Neměl čas vychutnat si dráždivý dotek, svůdný příslib pro dnešní večer. Motor se dusil a obrátky mu nevrátila ani dvojka, ani jednička. Favorit se s bídou vyhoupl na vršek kopce, na rovince ztichl a dál pokračoval jen setrvačností. Petr zabrzdil na prvním vhodném místě, u ústí cesty odbočující šikmo vpravo do lesa. Zapnul výstražné blikání a omluvně se podíval se na Danielu.

„Záhada,“ prohodil neurčitě a vystoupil z vozu. Padesát metrů před vozem trčela reklamní cedule, kus plechu na masivním dřevěném sloupku zaraženém vedle škarpy. V šeru nedokázal přečíst celý nápis a rozeznal pouze slovo servis.

„Odvozeno od slova *ser!*“ sykl zlostně. Včera si v jednom podobném nechal seřídít autůák. „Peklo na ně! V plamenech je uškvařit!“ S kyselým šklebem obešel vůz, ale nic nenašel. Zvedl kapotu a podíval se na rozpálený motor, ale nespátřil cokoliv neobvyklého. Prokleté místo! Proč zrovna tady? Zachmuřeně se rozhlédl.

Napravo od silnice rostly zbytky lesa. Smrkům, oslabeným kyselým ovzduším, chyběly vrcholky a jejich obnažené kořeny, porostlé šedozelenou plísní, se kroutily ve smrtelné křeči po bahnitě zemi. Mezi nimi se proplétaly dlouhé jazyky přízemní mlhy jako rozzlobené duše zvířat. Nalevo od vozovky les už dávno prohrál marný souboj s pokrokem a začínala tam otevřená krajina. Zapadající slunce prodlužovalo stíny a zvýrazňovalo nerovnosti terénu, přirozené i umělé. V jeho narudlé záři se země podobala bitevnímu poli zjizvenému bombardováním. Dojem dotvářela i osamělá stavení v dálce a několik ruin domků, z nichž obyvatelé houfně prchli za prací, aniž našli zájemce o bydlení v oblasti, jejíž jedinou dominantou byly mrtvé komíny zavřených továren a všudypřítomná chemie v ovzduší.

Petr vzdychl. Odporné a nezdravé místo! Tohle snad není možné! Když mu chcípne auto, v němž si veze svůj nohatý sen, mohlo si k tomu aspoň vybrat zajímavější kulisu. S Danielou mu nikdy nepřálo štěstí. Zkusil ji svést už několikrát,

ale neúspěšně. Neodmítala ho, ale ani mu nevycházela vstříc a nikdy se nedostali za polibky. Pokaždé jim něco narušilo sblížení.

„Ta závada není schválně, vid’?“ vyklouzla Daniela z vozu a podezíravě si ho prohlédla.

„Nešil!“ zavrtěl Petr hlavou, zaražený jejím obviněním. Až dosud jiskřila veselou náladou. „Jedeme přece na mejdan!“ vynasnažil se vykřesat na tváři povzbudivý úsměv. Zlaté jádro jejich třídy dostalo skvělý nápad - svolat letošní sraz abiturientů do krušnohorského hotýlku jednoho známého, v němž budou sami; do soukromí, kde se dá mnohé napravit.

„Odskočím si,“ konstatovala Daniela. Minutku zkoumala úzkou lesní cestu, u jejíhož začátku parkovali, pak se rozhodla raději jít kus dopředu a vyhledat méně pochmurné místo. Petr trpěl při pohledu na její dlouhé nohy, vznášející se na červených lodičkách nad silnicí, a na její krátké rudé šaty napjaté dokonalými křivkami, po nichž vzadu splývaly vlasy, jasně zářící jako slunce, husté, přirozeně vlnité a dlouhé až k pasu. Super kost a pořád svobodná jako on! A momentálně i bez vážnější známosti. Chodila s někým, každá holka si drží kluka do zásoby, ale ten Danielin ‚nic moc láska‘, jak mu sama prozradila během jejich společné jízdy, šikovně zorganizované jeho obratným manévrováním.

Pohlédl na hodinky. Za pět sedm a ještě skoro třicet kilometrů před sebou. Už takhle jedou pozdě; trochu zabloudili a museli se vracet. A teď navíc porucha! Naštvaně se pustil do jejího hledání. Benzínu měl dost, nakloněná nádrž za to nemohla. Baterka byla též v pořádku. Vyčistil trysku karburátoru, ale motor pořád nechtěl chytout. Ze zoufalství se pustil do svíček. Házely jiskry, jedna slabou, pro jistotu ji vyměnil, ale pořád nenastartoval. Výsledkem jeho snah byly leda zmazané ruce, čmouha na rukávu od košile a dva fleky na kalhotách.

„Půl osmé, už se podává večeře,“ konstatovala Daniela, která se loudavou chůzí vrátila. „Nechceš to radši nechat automechanikovi?“ Ukázala na reklamní ceduli.

„Jo, servis,“ kývl smutně Petr. „Další hodina, než ti pekelníci dorazí,“ zavrčel, radši nemluvil o tom, kolik si za to naučtují.

„Budou tu hned,“ odsekla Daniela. „Už jsem tam volala mobilem.“

„Z jaké díry sem jedou?“ nechápal Petr. „Nic většího kolem není.“

„Opuštěné místo, ale málo!“ poznamenala ironicky. „Smůla!“

„Přece si nemyslíš...“ začal Petr. Přerušil ho příjezd starého embéčka. Vylezl z něho postarší vesničan v montérkách, něco zabručel na pozdrav a se zahleděl se na

motor. Chvíli si hrál s karburátorem, připojil k němu nějaký aparát, který nechal chvíli vrčet, než ho odmontoval. Nakonec otočil klíčkem zapalování a nastartoval motor.

„Ale trysku karburátoru jsem čistil!“ nechápal Petr.

„*Moc škaredá tryska,*“ zahuhlal opravář podivným dusivým tónem, připomínající chcípající motor. „Pardon,“ řízně si odkašlal a normálním hlasem doplnil vysvětlení: „To ta chemie ve zdejší povětří. Nesvědčí lidem a ani motorům.“ Významně nasál vzduch nosem. „Místní to znaj, ale cizí se často nachytaj na tenhle táhlej kopec. Chtěj ho vyjet na čtyřku, motor se přidusí a tryska se zacpe tak, že fouknutí nestačí.“ Vytáhl blok. „Čtyři stovky za jízdu sem a zpět, sto za tlakový pročištění. Třeba účtenku?“

„Pochopitelně!“ odsekl Petr, který jeho vysvětlení považoval za hnojařskou pitomost, ale nechtěl se hádat. Pět set ostatně šlo, čekal víc. Neodpustil si však jedovatou poznámku: „Jak jdou tryskový auto kšefty?“

„Jsem hodinář, mladej pane. Tohle je pouhej vedlejšák na přilepšenou,“ prohodil venkovan. „Občas tady někdo uvízne a tak jsem zprovoznil službu lidu. Motory se hodinkám podobaj.“ Vrazil Petrovi do ruky stvrzenku a odporoučel se.

Zbytek cesty byl totálně zkažený. Zmazaný Petr si připadal trapně a snažil se vysvětlit Daniele, že se opravdu jednalo o náhodu. Kývala, ale dělala jemné ironické poznámky, předzvěst opakované písničky o jeho nenaplněném snu.

Dojeli na sraz s víc jak hodinovým zpožděním, přímo do prostřed tancovačky, do níž Daniela vklouzla ihned, zatímco Petr se musel jít odolejovat a převléci. Zabralo mu to sotva deset minut, ale jeho vytoužená Daniela se mezitím už zabydlela v náručí Jardy Kučery, třídního donchuána, a nejevila nejmenší chuť o změnu. Navíc pustila do oběhu historku, jak Petrovi zkolaboval vůz na nejméně vhodném místě ze všech, a to se závadou, kterou obyčejný hodinář opravil za minutku.

Po hodině marných pokusů o zvrácení neblahého osudu se Petr našťvaně vrátil na pokoj a zapakoval si věci. Když nasedal do auta, Daniela vyběhla z hotelu a nasupeně mu vyčetla: „Péťo, co blbneš? Pokud ses naprd na mě - tvá magořina! Vůbec nic jsem ti neslíbila.“

„Ta porucha byla náhoda, rozumíš!“ vykřikl a měl chuť hodináři, samozvanému automechanikovi, provést něco moc ošklivého.

„Dejme tomu. Ale nechápu, proč mizíš a kazíš sraz?“

„A ty se zas chystáš kazit cizí manželství! To ti nevádí?“ otázal se jízlivě. „Jarda je přece ŽENATEJ!“ zařval na ni vztekle.

„Nechci se vdávat a Jarda zas nemůže - zašili by ho za bigamii,“ odsekla. „Ostatně, ty na ocet nezůstaneš. Jestli sis toho ještě nevším“, tak Monika...“

„Nechci opečovávat šprtku Monču. Stojím o tebe!“

„Jenže máš smůlu,“ zadívala se na něho výsměšně. „Na horách nám to překazila třídní, na vodě dřevácká loď, na vandru průtrž mračen a teď auťák. A maminka mi kladla na srdce, že se smolaři si nemám nic začínat, že kolem nich se pořád něco kazí...“

Nenechal ji domluvit. Zabouchl dveře a bez rozloučení odjel. Nespěchal a jel pomalu. Měl dost času. Vracel se do Prahy stejnou cestou. Před jedenáctou se dostal opět na místo, kde mu pitomý opravář zkazil rande. Hezky si s tím šmejdem hodinářským vyřídí účty!

Zhasnul reflektory a poslední metry urazil bez nich. Opatrně zabočil na lesní cestu. Vystoupil. Bahnem důkladně zamazal poznávací značky, vpředu i vzadu, aby se nedaly přečíst, poté opět nastartoval motor a nechal ho běžet na volnoběh. V nářadí našel montážní páku, kladivo a štípačky. Natáhl si kožené rukavice, na čelo si nasadil montážní baterku a vyrazil na odvetu – ukradne hodináři jeho reklamní ceduli!

Tu podpíral jediný dřevěný trám o síle pražce, který by unesl celý strop, nejenom kus pozinkovaného plechu, připevněného dvojicí šroubů s velkými šestihrannými hlavami. Petr se nechtěl vracet pro očkové klíče. Za pomoci kladiva a montážní páky roztrhl plech kolem dolního a horního šroubu a pak viklal cedulí do stran, dokud ji neurval. Když spadla na zem, spatřil čtvercovou rýhu - dvířka ukrytá pod cedulí a zajištěná zámkem.

„Aha, elektronika pro vylepšení reklamy!“ konstatoval vítězoslavně. Tak tohle se hodináři prodraží. Kladivem a montážní pákou domluvil zámku; dvířka odskočila a odhalila vydlabanou dutinu o velikosti krabice od bot a v té nějakou věc pečlivě zabalenou v igelitu. Na vršku kůlu začala ječet sirénka.

Petr neztrácel čas, vytrhnul vše uvnitř dutiny, štípačkami přestříhl dráty, na nichž věc držela, popadl ji spolu s cedulí, doběhl k vozu a hodil vše na zadní sedadlo i s nářadím a rukavicemi. Se zhasnutými světly vyjel opatrně na silnici a sjížděl s kopce dolů. V jeho polovině rozsvítil světla a uháněl pryč. Několikrát náhodně odbočoval, ale zbytečně, nikdo za ním nejel.

Zastavil teprve po padesáti kilometrech, u malého zakouřeném motorestu, kde se každý staral sám o sebe. Obešel vůz a překontroloval poznávací značky. Bláto z nich dle předpokladu opadalo samo a nepotřebovaly očistit. Vzal věc zabalenou v igelitu dovnitř, aby si ji na světle prohlédl a zjistil, jestli by se nedala prodat. U vchodu se

protáhl kolem houfu tiráků, kteří tady zaparkovali na noc a bavili se u kulečníku spolu s několika ženštinami, usilujícími o jejich přízeň. Všichni vydatně dýmali z cigaret, takže ani lopatky velkého barového ventilátoru nedokázaly rozehnat mračna dýmu.

Petr se musel dlouho rozhlížet, než skrz oblaka spatřil volný stůl u okna. Posadil se u něho a objednal si večeři a pití. Vybalil věc z igelitu a položil ji na odřenou desku stolu. Artefakt tvořily ho dvě kovové destičky, mezi nimiž byla uchycená ozubená kolečka. Vypadalo to jako část hodinového strojku ze starodávných nástěnných pendlovek. Obyčejné bezcenné haraburdí.

Venku zabrzdil dálkový autobus. Vyhrnuli se z něho cestující a utíkali hledat toalety. Pár jich i nakouklo dovnitř, ale rychle zase vyběhlo ven vyhnáno hustými závoji dýmu. Když Petr pozvedl hlavu, skrz okno uviděl, jak nespokojení cestující stojí kolem řidiče, mávají odmítavě rukama a dožadují se lepší zastávky.

Napil se džusu a pokračoval ve studiu. Podle všeho se někdo snažil původně mechanické hodiny předělat na elektrické. Na spodku hodinového strojku byl připevněný držák baterie a malý elektromotorek s vestavěným převodem, který přes kluznou spojku poháněl jedno kolečko. Motorek se zvolna otáčel, ale kolečko stálo a spojka trvale podkluzovala.

Petr brzy objevil závadu. Uvnitř strojku byl přišroubovaný miniaturní servomechanismus, běžný typ prodávaný v modelářských potřebách pro řízení směrového kormidla letadla nebo člunu. Místo kormidla tahal za perko navlečené na osičku jednoho ozubeného kolečka v hodinovém strojku. To bylo jeho přičiněním vyhozené z ložisek a zablokovalo celé soukolí.

Ze servomechanismu trčely uštípnuté dráty. Asi směřovaly k nějakému přijímači pro rádiem řízené modely. Ten by se možná dal dobře prodat, ale bohužel tam zůstal. Škoda. Petr zkusil aspoň, jak to fungovalo. Nožem očistil konce drátů vedoucích k servomechanismu a přitiskl je na kontakty baterie. Páčka trčící ze servomechanismu se dala do pohybu a postupně zmenšovala napětí pérka a tím i tah na osičku vyhozeného kolečka. To po chvíli zapadlo samo do ložiska a hodinový strojek se rozběhl.

„To mě podrž!“ zavrtěl Petr hlavou. Čert ví, k čemu tohle vůbec bylo. „Můžu zavolat hodináři a zdvořile se ho zeptat,“ zasmál se jízlivě. „Na reklamní ceduli bude jeho číslo.“

Číšnice přinesla ražniči. Odložil artefakt a pustil se do jídla. Skrz sklo sledoval, jak turisté znechucení úrovní podniku nastupují zpět do autobusu. Řidič startoval.

Jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Petr se skrz sklo díval na jeho snažení a sám pro sebe poznamenal: „Taky máš moc škaredou smůlu, ty ňoumo.“

Ražniči bylo hodně kořeněné. Objednal si nealkoholické pivo a zlomyslně se díval, jak řidič autobusu po marném startování odchází dozadu, zvedá kapotu a nejistě studuje motor. Turisté se otráveně trousili z autobusu, postávali kolem něho, pár radilů obklopilo řidiče, další usoudili, že motorest přece jenom není tak hrozný, odvážně se ponořili do závoju dýmu a zahustili chumel u barového pultu.

Petr dojedl a vrátil se k studiu artefaktu. Připojil dráty vedoucí k servomechanismu opět na kontakty baterie, ale tentokrát obráceně, aby přepóloval napájení. Páčka servomechanismu se teď pohybovala dozadu. Když se perko trochu napnulo, kolečko vypadlo z ložisek. Vtom okamžiku naskočil motor autobusu a jeho řidič zmateně vrtěl hlavou. Vůbec nechápal, v čem byla závada. Turisté urychleně opouštěli motorest.

Náhoda, nebo ne? Petr seděl zamyšleně. Když autobus odjel, zapojil opět servomechanismus. Jakmile se hodinový strojek rozeběhl, zaskřípěl barový ventilátor poblíž kulečnicku, jeho motor zajiskřil a lopatky se zastavily. Barmanka zaklela, zkusila ventilátor vypnout a znovu zapnout, ale neuspěla a tak vyběhla na chodbu k pojistkové skříně, aby prozkoumala jističe.

Petr opět zastavil hodinový strojek. Barmanka se po chvíli zamračeně vrátila, pokrčila rameny a pokusila se ještě jednou zapnout ventilátor. Rozbíhal se pomalu, ale po chvíli nabral otáčky.

„*Moc škaredé uhliky,*“ pronesl jeden řidič u kulečnicku divným praskavým hlasem, podobným skřípajícímu soukolí.

„Vodkdy se Leváku vyznáš v elektrice?“ vyprskl bříškatý řidič vedle něho. „Nedávno sis v Hamburku spletl vázací drát s kabelem!“

„Tak, napadlo mě to,“ bránil se šofér pojmenovaný jako Levák. „Motory tohle dělaj.“ Tágem ukázal na ventilátor. Nepomohl si. Začali si ho dobírat další hráči kulečnicku, až se naštvál, zahodil tágo a přemístil se k baru.

Petr raději neprováděl další výzkumy. Zaplatil a starostlivě odnesl hodinový strojek do svého vozu. Za jízdy ku Praze přemýšlel o podivných souvislostech mezi hodinami a poruchami. Bylo docela možné, že hodinář od někoho dostal rozbité pendlovky. Když je opravil, porouchalo se zas něco jiného a nedalo se to odstranit, dokud se hodiny zase nezastavily. Všiml si téhle souvislosti a zkusil efekt využít k

banditismu. Tutově sledoval silnici odněkud dalekohledem. Musel šetřit místní, jinak by se vše rychle prozradilo, a mohl si mastit kapsu jen na přespolních. Lotr jeden!

I když se to zdálo fantastické, hodiny nějakým způsobem poutaly poruchu, a to pěkně tvrdohlavou mršku, která se za každou cenu rozhodla zničit hodinový strojek pendlovek. Když ten byl opravený, přesunula se dočasně jinam, ale ihned po vytvoření vhodné situace, jako vychýlení kolečka, se vrátila zpět, aby pendlovky dorazila. Ty ji poutaly jako světlo můru, ale i od něho můra odletí, když se poblíž objeví silnější lákadlo. Tohle Petr radši neriskoval.

Následující dva týdny věnoval veškerý volný čas studiu poruchy. Jezdil kvůli tomu daleko za město, do naprosté pustiny, aby měl jistotu, že mu poruchu nic nepřetáhne. Vždy rozložil kolem hodinového strojku různé vybrané předměty a sledoval, na který z nich porucha zaútočí, když se hodinový strojek uvede do chodu. Zajímala se pouze o věci, které měly rotující součástky. Asi starý zvyk. Zcela ignorovala elektroniku, nebo mechanismy bez rotujících prvků. Když se někam přesunula, po návratu do hodin se předmět většinou i sám opravil. Bylo to, jako kdyby zničení hodinového strojku pendlovek mělo přednost před čímkoliv jiným a porucha se stala zajatkyňou svého úkolu. Nesměla pryč, dokud ho nesplní. Moc škaredá past!

Podle všeho vytvářela nejednotnost prostoru, jakousi bublinu, uvnitř které se výrazně zvyšovala pravděpodobnost závady. Když se nějaká věc ocitla uvnitř takové bubliny, porouchala se v ní vhodná součást, která měla beztak již namále. Když bublina zase zmizela, pravděpodobnost se opět vrátila do normálu. Nebyla-li závada destruktivní, věc začala zase fungovat, až do příchodu nové poruchy.

Nejen ve světě, ale i v Čechách, existovaly lokality s nezvykle vysokým výskytem nehod. Na těch mohly sídlit poruchové bubliny, zatímco jiné se dál toulaly civilizací, zaplněnou báječnými věcmi vhodnými k moc škaredému porouchání, a byly pravým požehnáním pro ekonomiku - nutily investovat do oprav a nákupů. Kdo ví, kolik firem používalo tajně poruchy, aby jim sháněly zákazníky, podobně jako onen vykutálený hodinář.

Petra napadlo, že poruchové bubliny by mohly být zbytkem jakýchsi prastarých entit s vlastním vědomím, které zde zůstaly z dob chaosu po Velkém třesku. Zapříčinily evoluci, neboť náhodné poruchy genetického kódu postupně změnily původní mikroorganismy v člověka. Život se dal klidně považovat za pouhý vedlejší produkt usilovné činnosti poruch.

Po mnoha experimentech Petr vytvořil mechanismus, jehož rozbití přitahovalo jeho poruchu ještě silněji než hodinového strojku pendlovek. Výrobek se skládal z rotující vrtulky poháněné převodem, ve kterém se při vhodném nastavení zasekávalo kolečko. Když se sem porucha přestěhovala, již se nikdy nevrátila zpět do hodinového strojku, ani po jeho naštelování do stavu těsně před vypadnutím osičky z ložisek.

Nový mechanismus byl menší a dal se nosit v kapse. Petr se také naučil svou poruchu směřovat; ovlivnit její výpad svým přáním. Když na něco intenzivně myslel a toužil, aby se to moc škaredě porouchalo, mohl poruchu donutit, aby si tuhle věc vybrala po svém uvolnění. Neuspěl sice pokaždé, občas dala přednost něčemu jinému, ale většinou se podvolila.

Petr se stal jejím pánem. Nevěděl však, jak toho využít. Nabízel se banditismus, dohoda s nějakým barem a lapaní autobusů u něho, nebo založení vlastního servisu, jenže tohle striktně odmítl jako amorální. Co však dál? Sabotáže, terorismus, to vše patřilo do stejné kategorie. Napadla ho jediná moudrá věc: sestavit poruchosvod, který by snižoval pravděpodobnost poruch a odváděl by je od vybraného předmětu do jiného, čili vytvořit jakousi analogii hromosvodu. Jenže lidé staletí pálili hromničky a možná některé blesky jejich světlem opravdu odradili, ale rozhodně jimi nezastavili všechny. Ty přitáhl teprve hromosvod. Co je však hromosvodem pro poruchy?

Petr neznal běžné chování poruch, pouze své jediné. Vyrobil tedy tři kopie svého mechanismu a rozhodl se vyrazit do světa na lov, aby znásobil počet chycených exemplářů a lépe je prostudoval. Pro jistotu zvolil raději vlak. Svoje auto neriskoval - vezl příliš nebezpečný náklad.

Když čekal na pražském hlavním nádraží na vlak, na sousedním nástupišti spatřil Jardu s rodinkou. Zpovzdálí se tajně díval na toho zmetka, jak se líbá se ženou a hladí dcerušku po vláskách. Nakládal je do expresu, který odjížděl směrem na Slovensko. Petr si vzpomněl, že Jardova žena pochází z Bratislavy. Možná jede navštívit svoje rodiče.

Vzklíčilo v něm podezření. Přestal se zajímat o svůj spoj a nenápadně pozoroval Jardu, jak na perónu mává odjíždějící ženušce, posílá jí vzdušné polibky. Když odjela, Jarda chvátal do odbavovací haly. U pokladen na něho čekala Daniela, v přiléhavých džínsech a rudé sexy halence. Lízala velký nanuk a obdarovala ho dlouhou čokoládovou pusou.

„Mám tě!“ sykl Petr. Tohle tomu proutníkoví nedaruje. Nenápadně šel za nimi. Jarda vedl Danílu k svému vozu na parkovišti na střeše odbavovací haly. Kam asi

pojedu hřešit? Byl pátek odpoledne a pěkná zácpa, magistrála plná. Pilot policejního vrtulníku, který vytrvale kroužil nad Prahou, hlásil samé špatné zprávy: špunt za špuntem.

Petr sledoval nevěrníka z úkrytu za bokem přístupového schodiště. Jarda parkoval hned na kraji. Když nastartoval svou Octavii a vycouval ze řady vozů do příjezdové uličky, Petr vytáhl strojek, vteřinu se soustředil na cíl a přál mu moc škaredou závadu, poté s potměšilým úsměvem vypustil poruchu.

„A jdete pěšky!“ zajásal, když Jardovo auto zůstalo stát. Vyklouzla z něho Daniela. Doběhla deset kroků k odpadkovému koši a hodila do něho obal od snědeného nanuku. Vtom nahoře cosi zasvištělo a v dálce někdo vykřikl, po něm další. Petr i Daniela pohlédli vzhůru oba najednou.

Seshora padal policejní vrtulník. Motor mu selhal někde nad Národním muzeem a pilot se marně snažil naklonit listy vrtule tak, aby zachytila nápor vzduch a sama roztočila jako lopatky větrníku. Nedařilo se mu to. Pořád rotovala příliš pomalu a nevyvíjela dostatečný vztlak pro nouzové zpomalení pádu. Stroj se bezmocně řítil k zemi po strmé trajektorii a pilot se snažil aspoň nasměrovat pád někam, kde viděl nejméně lidí. Ze všech možných míst si vybral opuštěný, zdevastovaný parčík, který se táhnul podél magistrály, od hořejšku Václavského náměstí k začátku odbavovací haly hlavního nádraží.

Petr rychle přetočil strojek do polohy těsně před poruchou, ale kolečko se nezaseklo a točilo se pořád dál. Ztuhl hrůzou s již neužitečným mechanismem v rukách, vědomý si své fatální chyby. Porucha mu utekla do rychle rotující věci, kterou konečně zcela zničí, a bude opět volná.

Zlomek vteřiny před dopadem vrtulníku do parku zachytila jeho vrtule najednou vzduch. Prudce se roztočila a šikmý pád stoje se změnil v téměř vodorovný let. Už se zdálo, že pilot zabrání havárii a nouzově přistane na parkovišti na střeše odbavovací haly nádraží, ale nepřálo mu štěstí.

Když prolétal na Jardovou Octavii, zničehonic se vrtulník naklonil na bok a zřítíl se přímo na její střechu. Ve zlomku vteřiny slisoval auto na tloušťku matrace a pak se na něm klouzal jako na skateboardu. Narážel do zaparkovaných vozů, rozhrnoval jejich řady, prodral se jimi jako nevychovanec skrz hustý dav lidí, až se probil k masivnímu ocelovému zábradlí na okraji parkoviště. To se prohnulo, ale vydrželo a konečně ho zastavilo.

Petr zahodil svůj strojek a v mračnech zvířeného prachu hledal Danielu. K své nekonečné úlevě ji našel na kraji parkoviště. Padající vrtulník ji zázrakem těsně minul. Stála strnule u odpadkového koše, šokem neschopná pohybu, bílá ve tváři zírala na změť trosek, podobná mramorové soše na náhrobku. Nepohnula se, ani když zaduněly první exploze benzinových nádrží a z aut vyšlehly vysoké plameny.

„Musíme pryč!“ vykřikl. Popadl ji za ruku a chtěl odvést, ale udělal sotva krok a Daniele se podlomila kolena. Zachytil ji do náruče a chvátal s ní ke schodišti dolů. Omdlela a byla bezvládná jako hadrová panenka. Držela se neuvěřitelně špatně. Křečovitě ji svíral pod rameny a koleny, aby mu nepropadávala středem paží, a vrávorál s ní po schodech.

Sestoupil o patro níže na stanovišti taxíků, ale nikoho tam nenašel; řidiči uprchli i se svými vozy před deštěm ohnivých kapek padajících seshora. Petr krytý převisem utekl do nejbližšího vchodu, jímž pronikl do zvýšeného patra odbavovací haly. Po několika krocích položil opatrně Danielu na podlahu, těsně vedle zábradlí, kterým zvýšené patro končilo nad osobními pokladnami.

Bylo odtud dobře vidět po celém obrovském přízemí. Záchranáři ještě nedorazili. Lidé houfně přechali pryč v obavách, že jde o akci teroristů. Většinou se tlačili u východů, někteří sbíhali do metra jako do krytu. Úplně zbytečně, ocelový strop haly vyhlížel bytelně a nehrozilo jeho prolomení.

„Lásko!“ pohládl Danielu jemně po tváři. Konečně patří jemu. Vynesl ji z nebezpečí, zachránil ji před uhořením - tohle snad už musí konečně vhodně ocenit. Jardy nelitoval. Záletník dostal řízením osudu to, co si spravedlivě zasloužil, a nikdo přece nemohl obviňovat Petra z poruchy vrtulníku. Vždyť šlo o obyčejnou nehodu!

„Ty?“ pootevřela Daniela oči. „Neštěstí.“

„Jsi u mě. Jsi v bezpečí,“ konejšil ji Petr. Na jejích rtech spatřil kapku krve. Zraněná? Ale kde? Dlouho nedokázal nic objevit, až jí rozepnul rudou blůzku a uviděl úzkou střepinu zaraženou pod levým prsem.

„Ne, ty nesmíš umřít, ty ne!“ vyhrkl hrůzou.

„Ale... on... ano,“ zašeptala přerývaně. Její oči ho zle probodly a daly mu na vědomí, že šestým smyslem žen byla vytušena jeho role v podivné nehodě.

Venku ječely sirény sanitek. Naklonil se přes zábradlí a zařval do haly pod ním: „Tady je těžce raněná!“ Poté se sklonil k Daniele a přesvědčoval ji: „Šlo o běžnou poruchu vrtulníku! Byl jsem tam náhodou. Vynesl jsem tě z plamenů! Zachránil ti život!“

Neodpověděla mu. Upřeně na něho zírala nehybnýma očima. Postavil se a znovu přivolával pomoc. Když mu nějaké hlasy zespoda odvětily, že je už na cestě, klekl si vedle Daniely a prosebně jí šeptal: „Byla to obyčejná porucha. Zachránil jsem tě a budeš žít. Moc si to přeji. Věřím, že to tak bude. Určitě. Věř mi taky.“

Zaslechl rychlé kroky běžících záchranářů. Konečně! Vtom se Danieliny rty opět pohnuly a v smrtelné křeči promluvily cizím neženským hlasem, připomínajícím skřípání porouchaných strojů: „*Ted' zas... mé přání... Dám si záležet... Tvůj lov... bude moc škareděj...*“